

Arrest

nr. 197 739 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. WOUTERS
Kaboutermanstraat 49
3000 LEUVEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 september 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WOUTERS die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar in België verblijvende echtgenoot.

Op 25 juli 2017, met kennisgeving op 26 juli 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: Op datum van 03/03/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw G.B.M. (...), geboren op (...)/1983, van Nepalese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer M.N.B. (...), geboren op (...)/1976, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Op datum van 03/03/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, eveneens een visumaanvraag ingediend door het kind van Mevrouw G.B.M. (...), namelijk M.N. (...), geboren op (...)/2013, van Nepalese nationaliteit, om zijn vader in België, Mijnheer M.N.B. (...), geboren op (...)/1976, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens art. 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer M.N.B. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen 3 loonfiches (11/2016-12/2016-01/2017) voorlegde, uitgeschreven op naam van de BVBA L. (...) te 3000 Leuven, alwaar Mijnheer M.N.B. (...) sinds 02/09/2009 zaakvoerder is.

Overwegende dat dergelijke documenten enkel op aangeven van betrokkene zelf opgesteld werden;

Overwegende dat, bij gebrek aan officiële stukken die de thans voorliggende bewijzen kunnen staven of onderbouwen, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen;

Mijnheer M.N.B. (...) toont bijgevolg niet op afdoende wijze aan over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken;

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in haar middelen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 42 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “de principes van behoorlijk bestuur”.

De middelen zoals geformuleerd in de synthesesmemorie luiden als volgt:

“A.I. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt:

Art. 40ter.fi § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg :

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II,

Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintigjaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds voor de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.

Nu de alhier bestreden beslissing stelt: (vette druk en onderlijning toegevoegd)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/112/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinéa 2.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Uit die motivatie kan dus duidelijk blijken dat de betrokken dienst wél oppervlakkig, doch géén omstandig onderzoek van het ganse dossier deed, integendeel louter op één aspect gefocust heeft, en zelfs daar onterecht en nonchalant is tewerk gegaan, zoals kan blijken in de hiernavolgende argumentatie.

De dienst stelt dus zélf van een onderzoek te "kunnen" doen, doch heeft zulks dan schromelijk nagelaten waar het nuttig was.

In dat dossier "aanvraag gezinshereniging" zaten de nodige bewijzen van een "stabiel en regelmatig" inkomen van de Belg, M.N.B. (...), zijnde zijn loonstaten die contractueel door het respectieve sociaal secretariaat worden opgemaakt in de wettelijke vorm (cfr. K.B. 27 september 1966) en tevens gelden als officiële stukken naar de Rijks sociale zekerheid e.d. toe.

Het betreft een tewerkstelling sinds 1 oktober 2009, dus al méér dan 8 jaar!

Om onbegrijpelijk redenen meent de respectieve ambtenaar dat die stukken niet als "officieel" zouden kunnen beschouwd worden sinds de heer "M.N.B. (...)" daar sinds 02/09/2009 zaakvoerder is

Die respectieve ambtenaar, die klaarblijkelijk wél opzoeken deed, vergist zich echter: 2 september 2009 is de datum van neerlegging van de oprichtingsakte, de datum van aanvang is inderdaad zoals de loonstaat stelt: 1 september 2009.

Op die officiële loonstaat, opgemaakt volgens het K.B. van 27 september 1966, staat inderdaad wel degelijk "Datum in dienst: 01/10/2009"

Zo kweet de Dienst zich niet aan een eventuele (hoewel de bewijzen dus wel voorlagen!) bijkomende gewone controle omtrent het inkomen van "de Belg", in casu de heer M.N.B. (...), door eventueel bijkomende een opvraging bij de directe belastingen.

Het feit dat er géén "volledig" onderzoek gebeurde van het ganse dossier, d.w.z. de andere gegevens buiten de inkomsten (hun argumentatie stelt: "de andere voorwaarden werden niet nagekeken") is een flagrante schending van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : (vette druk en onderlijning toegevoegd)

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

In de argumentatie van de alhier bestreden beslissing wordt dus erkend dat er slechts één van de voorwaarden werd onderzocht.

Het betreft daar trouwens de ontorechte twijfel omtrent de bewijswaarde van loonfiches, waarvan onterecht gesteld werd dat deze "louter" op vraag van de zaakvoerder zouden zijn opgesteld.

De heer M.N.B. (...) is inderdaad enige vennoot-zaakvoerder⁷ van de BVBA L. (...) (KBO Nr. (...)), doch loonfiches worden niet opgemaakt op "vraag" maar zijn weldegelijk de reflectie van een economische en financiële realiteit en opgemaakt in de vorm zoals voorgeschreven door het K.B. va, 27 september 1966.

Anders redeneren, wil zeggen dat er eigenlijk een betichting van valsheid van documenten wordt vermoed, waarvan de bewijslast inzake bij de Dienst Vreemdelingenzaken ligt.

En mocht de Dienst Vreemdelingenzaken alsnog geen toegang hebben tot de informatie van de directe belastingen, quod certe non, dan heeft zij zoals iedereen wel toegang tot de Balanscentrale van de Nationale Bank om de BVBA L. (...) even te screenen.

Nu de alhier bestreden beslissing in zijn argumenterende "commentaar" stelt (vette druk en onderlijning toegevoegd):

Mijnheer M.N.B. (...) toont bijgevolg niet op afdoende wijze aan over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Dat zulks aldus een tegenstrijdigheid is zijnde het meervoud "voorwaardeN" tegenover de motivatie "één van de voorwaarden".

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het desbetreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken.

In casu geeft de Dienst Vreemdelingenzaken dus grif toe, in haar beslissing, dat zij NIET alle gegevens heeft onderzocht (of willen onderzoeken?!..).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

A.2. SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT EN ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Verzoeker kan op ontvankelijke wijze inhoudelijk kritiek uiten op de in een beslissing tot weigering van verblijf aanwezige materiële motieven en tevens voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht. De verwerende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat het aanvoeren van de schending van de formele motiveringsplicht enerzijds en de materiële motiveringsplicht anderzijds niet mogelijk is.

Nu slechts één van de voorwaarden werd onderzocht, en dan nog op een onterechte manier beoordeeld, kan duidelijk blijken dat de motiveringsplicht werd geschonden!

In dat dossier "aanvraag gezinshereniging" zaten de nodige bewijzen van een "stabiel en regelmatig" inkomen van de Belg, M.N.B. (...), zijnde zijn loonstaten die contractueel door het respectieve sociaal secretariaat worden opgemaakt in de wettelijke vorm (cfr. K.B. 27 september 1966) en tevens gelden als officiële stukken naar de Rijkssociale zekerheid e.d. toe.

Het betreft een tewerkstelling sinds 1 oktober 2009, dus al méér dan 8 jaar!

Om onbegrijpelijk redenen meent de respectieve ambtenaar dat die stukken niet als "officieel" zouden kunnen beschouwd worden sinds de heer "M.N.B. (...)" daar sinds 02/09/2009 zaakvoerder is

Die respectieve ambtenaar, die klaarblijkelijk wél opzoeking deed, vergist zich echter: 2 september 2009 is de datum van neerlegging van de oprichtingsakte, de datum van aanvang is inderdaad zoals de loonstaat stelt: 1 september 2009.

Op die officiële loonstaat, opgemaakt volgens het K.B. van 27 september 1966, staat inderdaad wel degelijk "Datum in dienst:01/10/2009"

M.a.w, bezondigd de respectieve ambtenaar zich aan een, niet toegelaten, persoonlijke interpretatie van wettelijk opgemaakte loonstaten!

R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de beslissing kan blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris weldegelijk onderzoek deed, doch dit slechts fragmentair (nagaan van zaakvoederschap van de heer M.N.B. (...)) maar nagelaten heeft om verder onderzoek te doen naar de vennootschap, hoewel die dienstige gegevens (Balanscentrale) publiekelijk ter beschikking zijn....

Anderzijds is de weigering om, in tegenstelling tot werknemers, loonfiches van zaakvoerders te erkennen als bewijskrachtige en betrouwbare documenten, van die aard, dat een gemachtigde van de staatssecretaris dan de plicht heeft om dit tegendeel concreet te bewijzen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het is duidelijk dat de inkomsten van de heer M.N.B. (...), ruim afdoend, stabiel en regelmatig dienen beschouwd.

Inzake is dan ook een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Evens kan ook duidelijk blijken dat er een motiveringsgebrek is in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris!

A.3. SCHENDING ART 3. E.V.R.M.

Zoals eerder gesteld aldus een schending van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch tevens schade berokkend aan verzoekster!

Inderdaad dient op de hoogte gesteld van het onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn van alle voorwaarden, zo niet loopt men het risico dat telkens wéér een andere voorwaarde onder 10 Stuk 13: R.v.V. arrest n° 186 161 van 27 april 2017

de loop gelegd wordt waardoor het uitoefenen van haar rechten nodeloos gerekt en gestrekt worden.

Het aanvragen van een visum vergt niet alleen materiële maar ook financiële moeite, zeker nu verzoekster, wonend in Népal, haar visum in New Delhi dient aan te vragen.

Als de men zou toestaan dat een administratie telkens een dossier "gefragmenteerd" bekijkt (en dan nog op onterechte criteria) en telkens één enkele voorwaarde gaat beoordelen, riskeert de rechtszoekende dat hij/zij eeuwig van het kastje naar de muur wordt gestuurd.

Zulks is dan ook een vorm van een (mentaal) onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bepaald in art. 3 E.V.R.M.

A.4. TEGENSTRIJDIGHEID MET DE PRINCIPES VAN BEHOORLIJK BESTUUR

*Fragment uit de webpagina van Binnenlandse zaken:
Opdracht en waarden*

De Dienst Vreemdelingenzaken beheert de migratiestromen in samenwerking met verschillende partners. Hij zorgt ervoor dat de wet van 15 december 1980 en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden toegepast.

Voor elke vreemdeling neemt de Dienst een beslissing met de volgende kenmerken:

- *transparant: met duidelijke en welomlijnde regels*

- *objectief: met een beoordeling zonder enig vooroordeel*
- *correct en passend: conform de wet, gemotiveerd in rechte en in feite*
- *snel: binnen zeer korte termijnen*
- *geval per geval: elke aanvraag wordt individueel behandeld*

Inzake blijkt dus duidelijk dat door slechts één voorwaarde te onderzoeken, voormelde principes geschonden worden, minstens niet toegepast.

Erger wordt het wanneer de webpagina "Stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen" wordt nagelezen

Het feit op zich dat de gezinshereniger geen inkomsten heeft hoger dan 1.415,58 € netto/maand, leidt niet automatisch tot een afwijzing van de visum- of verblijfsaanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken moet immers de globale situatie van de gezinshereniger onderzoeken en bepalen welke bestaansmiddelen hij nodig heeft om in zijn eigen behoeften en in die van zijn gezin te voorzien, zonder ten laste van de overheid te vallen.

Als het enkele critérium van de inkomsten ad 1.415,58 € netto al niet automatisch kan leiden tot afwijzing van een visum-of verblijfsaanvraag, kan toch wel blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken inzake weldegelijk alle regels van behoorlijk bestuur, motivering en zorgvuldigheid met de voeten treedt en arbitrair optreedt.

Aldus toont de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens aan dat zij haar eigen geponeerde regels van behoorlijk bestuur niet toepast.

Dat de beslissing van 25 juli 2017, zoals betekend op 22 augustus 2017 dan ook vernietigd dient te worden.

A. NAAR DE INHOUD

B.

B.I. WEL VOLDAAN AAN "OP AFDQENDE WIJZE AAN OVER TOEREIKENDE. STABIELE EN REGELMATIGE BESTAANSMIDDELEN TE BESCHIKKEN"

In het dossier "aanvraag gezinshereniging" zaten de nodige bewijzen van een "stabiel en regelmatig" inkomen van de Belg, M.N.B. (...), zijnde zijn loonstaten die contractueel door het respectieve sociaal secretariaat worden opgemaakt in de wettelijke vorm (cfr. K.B. 27 september 1966) en tevens gelden als officiële stukken naar de Rijkssociale zekerheid e.d. toe.

Het betreft een tewerkstelling sinds 1 oktober 2009, dus al méér dan 8 jaar!

Om onbegrijpelijk redenen meent de respectieve ambtenaar dat die stukken niet als "officieel" zouden kunnen beschouwd worden sinds de heer "M.N.B. (...)" daar sinds 02/09/2009 zaakvoerder is

Die respectieve ambtenaar, die klaarblijkelijk wél opzoeken deed, vergist zich echter: 2 september 2009 is de datum van neerlegging van de oprichtingsakte, de datum van aanvang is inderdaad zoals de loonstaat stelt: 1 september 2009.

Op die officiële loonstaat, opgemaakt volgens het K.B. van 27 september 1966, staat inderdaad wel degelijk "Datum in dienst:01/10/2009"

M.a.w. bezondigd de respectieve ambtenaar zich aan een, niet toegelaten, persoonlijke interpretatie van wettelijk opgemaakte loonstaten!

Uittreksel uit de webpagina van Binnenlandse zaken 13 : (vette druk en onderlijning toegevoegd)

Als de gezinshereniger zelfstandige is, kan hij onder andere het laatste aanslagbiljet van de FOD Financiën, of het attest van de FOD Financiën van de toekomstige belastingen, loonfiches van bedrijfsleider (bijvoorbeeld loonfiche 281.20 met ontvangstbewijs van de FOD Financiën), het bewijs dat de gezinshereniger in orde is met de sociale zekerheidsbijdragen, het bedrag van de bedrijfsvoorheffing of de vrijstelling van deze betaling, en ook alle documenten die bij de berekening van deze belasting kunnen dienen, rekeninguittreksels, en alle documenten die de gezinshereniger nuttig vindt voor het onderzoek van de aanvraag voorleggen.

De echtgenoot van verzoekster is zelfstandige, en uit de loonfiches¹⁴ die werden voorgelegd kan duidelijk blijken dat zijn inkomen ruim voldoende is en aldus beantwoord aan de criteria zoals gesteld in artikel 40ter 1,1^o stellende:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintigprocent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Zoals gesteld kan er moeilijk getwijfeld worden omtrent de "aard en de regelmatigheid" van de loonfiches.

Uit de (onterechte) beslissing blijkt duidelijk dat de respectieve ambtenaar verder, doch uiterst beperkt en niet afdoend onderzoek deed buiten de loonstaten om.

Anderzijds kan via de (internet)-publieke Balanscentrale van de Nationale Bank¹⁵ makkelijk nagegaan worden dat de BVBA L. (...) een bloeiend bedrijf is en tevens via de eveneens (internet)-publieke database van het Belgisch Staatsblad, dat de heer M.N.B. (...), de enige zaakvoerder is. In bijlage dan ook de aanslagbiljetten¹⁶, waaruit een duidelijk afdoend inkomen blijkt dat ruimschoots de grens van het bedrag voorzien in art. 40ter 1,1^o van de respectieve wet overschrijdt.

Ter afsluiting kan nadrukkelijk gesteld worden dat ook aan alle andere criteria van voormeld artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voldaan is om de toegang en het verblijf tot het Belgisch grondgebied toe te laten!

Zo huurt de heer M.N.B. (...) een huis met twee kamers en is in orde met de ziekteverzekering etc

Doch de Dienst Vreemdelingenzaken meende van dat niet (verder) te moeten onderzoeken... Inzake is dan ook een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Evens kan ook duidelijk blijken dat er een motiveringsgebrek is in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris!"

3.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de motiveringsplicht;
- art. 3 EVRM;
- "de principes van behoorlijk bestuur";

Uit de toelichting bij het eerste middel blijkt dat verzoekende partij tevens een schending van art. 42 van de Vreemdelingenwet voorhoudt.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing zou blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen omstandig onderzoek zou hebben gevoerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou onterecht slechts één van de voorwaarden hebben onderzocht. Het dossier zou "gefragmenteerd" bekeken zijn, wat een schending van art. 3 EVRM zou uitmaken. Uit de voorgelegde loonfiches zou blijken dat het inkomen van de referentiepersoon beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt vooreerst op dat de door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel "de principes van behoorlijk bestuur" niet voldoet aan de omschrijving van 'rechtsregel', wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

"Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is." (R.v.V. nr. 113.377 dd. 06.11.2013)

Het eerste middel van de verzoekende partij zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts acht verweerder dit middel tevens niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van “de motiveringsplicht”.

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Op datum van 03/03/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw G.B.M. (...), geboren op 01/06/1983, van Nepalese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer M.N.B. (...), geboren op 27/03/1976, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Op datum van 03/03/2017 werd er op basis van artikel 40ter van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, eveneens een visumaanvraag ingediend door het kind van Mevrouw G.B.M. (...), namelijk M.N. (...), geboren op 21/08/2013, van Nepalese nationaliteit, om zijn vader in België, Mijnheer M.N.B. (...), geboren op 27/03/1976, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens art. 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer M.N.B. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen 3 loonfiches (11/2016-12/2016-01/2017) voorlegde, uitgeschreven op naam van de BVBA L. (...) te 3000 Leuven, alwaar Mijnheer M.N.B. (...) sinds 02/09/2009 zaakvoerder is.

Overwegende dat dergelijke documenten enkel op aangeven van betrokkene zelf opgesteld werden;

Overwegende dat, bij gebrek aan officiële stukken die de thans voorliggende bewijzen kunnen staven of onderbouwen, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen;

Mijnheer M.N.B. (...) toont bijgevolg niet op afdoende wijze aan over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken;

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaal in artikel 40ter, alinea 2.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot de weigering van het visum gezinshereniging aan de verzoekende partij.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 30.03.2017, o.g.v. art. 40ter van de Vreemdelingenwet, een aanvraag heeft ingediend met het oog op het verkrijgen van een visum type D (lang verblijf), dit in functie van haar echtgenoot, dhr. N.M. (...) (Belgische nationaliteit).

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

In casu heeft de verzoekende partij, ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, 3 loonfiches (11/2016-12/2016-01/2017) op naam van de BVBA L. (...) te 3000 Leuven, alwaar de referentiepersoon sinds 02.09.2009 zaakvoerder is, voorgelegd.

In zoverre de verzoekende partij een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, benadrukt verweerder nog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dergelijke beoordeling niet kan maken in het kader van onderhavig annulatieberoep.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

Verzoekende partij slaagt er niet de beoordeling in de bestreden beslissing dat niet op afdoende wijze werd aangetoond dat de referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, te weerleggen.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat deze documenten enkel op aangeven van de referentiepersoon zelf werden opgesteld, nu deze documenten niet door officiële instanties werden opgemaakt

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris vastgesteld dat deze documenten geen officiële stukken zijn, zodat deze niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen.

Terwijl het tevens niet kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de visumaanvraag diende te worden geweigerd, nu minstens aan één van de voorwaarden voorzien in art. 40ter niet werd voldaan.

De voorwaarden voorzien in art. 40ter van de Vreemdelingenwet dienen immers cumulatief te zijn vervuld.

Verzoekende partij is voorts niet ernstig waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen omstandig onderzoek zou hebben gevoerd.

Verzoekende partij heeft ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon uitsluitend 3 loonfiches voorgelegd, zulks wordt niet betwist door verzoekende partij, waaromtrent de gemachtigde van de Staatssecretaris, na zorgvuldig onderzoek, omstandig heeft gemotiveerd waarom deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen.

Ter zake benadrukt verweerder dat de bewijslast inzake het beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, op de aanvrager rust:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

En ook:

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

(...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

De gemachtigde van de Staatssecretaris was er dan ook geenszins toe gehouden om stukken op te vragen bij de directe belastingen of om de BVBA LANGHALI te screenen, zoals verzoekende partij onterecht aanvoert.

Verzoekende partij is voorts ook niet ernstig waar zij beweert dat de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid zou bevatten.

Verweerder herhaalt ter zake dat de in art. 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden cumulatief dienen te zijn vervuld.

Nu de referentiepersoon niet op afdoende wijze heeft aangetoond over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, is het duidelijk dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn.

Verzoekende partij zoekt spijkers op laag water.

In zoverre verzoekende partij nog een schending van art. 3 EVRM aanvoert, laat verweerder gelden dat de voorgehouden schending niet kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat immers geen verwijderingsmaatregel. Wanneer de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, is er geen risico op schending van artikel 3 EVRM.

Zie in deze zin:

“De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen onderzoek gedaan te hebben naar een eventuele schending van voormelde artikel 3 van het EVRM nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.” (R.v.V. nr. 144.757 dd. 04.05.2015)

Het is dan ook louter ten overvloede dat verweerder er nog op wijst dat verzoekende partij met haar beschouwingen niet aantoonde dat zij zou worden blootgesteld aan handelingen in strijd met art. 3 EVRM.

Ter zake wijst verweerder op de inhoud van art. 3 EVRM dat bepaalt "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Terwijl onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het weze bovendien herhaalt dat het geenszins kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat, gelet op het cumulatief karakter van de voorwaarden voor gezinshereniging, de andere voorwaarden voor gezinshereniging niet dienden te worden onderzocht, nu verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij aan de bestaansmiddelenvereiste heeft voldaan.

De verwijzing naar de website van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook niet dienstig.

In zoverre verzoekende partij nog tracht te doen uitschijnen dat een behoefteanalyse diende te worden uitgevoerd, laat verweerder gelden dat verzoekende partij er in haar betoog klaarblijkelijk aan voorbijgaat dat een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris echter geen bestaansmiddelen in aanmerking kunnen nemen, zodat er ook geen behoefteanalyse kon noch moest gebeuren.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Tot slot stelt verweerder nog vast dat verzoekende partij voorhoudt dat de referentiepersoon wel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.

Hiertoe voegt zij bij haar verzoekschrift aanslagbiljetten van aanslagjaren 2014, 2015 en 2016, de laatste balans van BVBA LANGHALI (boekjaar 01.07.2015-30.06.2016) en detailposten van de voormelde balans.

Verweerder merkt op dat deze stukken pas in kader van onderhavige procedure worden voorgelegd en niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Het is dan ook evident dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hiermee geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Rekening houdend met de uitvoerige motieven ervan, kan verzoekende partij niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat de aanvraag gezinshereniging diende te worden geweigerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van een visum type D (lang verblijf) diende te worden geweigerd.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering dient in casu te gebeuren aan

de hand van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij diende op 3 maart 2017, op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar in België verblijvende echtgenoot, die de Belgische nationaliteit heeft.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“(...)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)”

In casu wordt het visum geweigerd nu de referentiepersoon, die drie zogenaamde loonfiches voorlegt van de bvba waar hij zelf zaakvoerder is, niet op afdoende wijze aantoonde te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De verzoekende partij betwist niet dat zij ten bewijze van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon slechts drie loonfiches voorlegde, met name van november 2016, december 2016 en januari 2017 en evenmin betwist zij dat zij de zaakvoerder is van de bvba L..

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij zich onterecht heeft beperkt tot het onderzoeken van slechts één van de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat er sprake is van cumulatieve voorwaarden, zodat het volstaat vast te stellen dat de verzoekende partij niet voldoet aan één van de voorwaarden – in casu het afdoende aantonen van het bestaan van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon – om de visumaanvraag te weigeren. De verzoekende partij kan aldus niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij nalatig en onzorgvuldig is geweest bij het beoordelen van haar dossier. Overigens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aan dat *“aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken (...)”*. De verzoekende partij leidt hier om hogervermelde reden verkeerdelijk uit af dat de verwerende partij zelf toegeeft onzorgvuldig te zijn geweest. Zij is verder niet ernstig waar zij stelt dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering nu in de bestreden beslissing zou worden gesteld *“Overwegende dat de voorwaarden inzake gezinshereniging niet vervuld zijn”*. De verwerende partij kon op goede gronden tot deze conclusie komen nadat zij aantoonde dat aan één van de cumulatieve voorwaarden niet is voldaan.

Het feit dat in artikel 42 van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat bij de erkenning van een recht op verblijf van meer dan drie maanden rekening wordt gehouden met het geheel van de elementen van het dossier, doet geen afbreuk aan het feit dat er in casu, in het kader van een aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, sprake is van cumulatieve voorwaarden, waarbij aldus het niet voldaan zijn aan één van de voorwaarden volstaat om het visum te weigeren. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat deze handelwijze van de verwerende partij in strijd is met het bepaalde in artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij meent dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM doordat slechts één van de - cumulatieve - voorwaarden werd onderzocht en een dergelijke "gefragmenteerde" beoordeling van haar dossier het risico inhoudt dat zij "voor eeuwig van het kastje naar de muur wordt gestuurd" doordat telkens een andere voorwaarde onder de loop zou worden genomen, kan zij gelet op het voorgaande niet worden gevolgd. In het kader van een aanvraag waarvoor cumulatieve voorwaarden gelden, zoals in casu, dient voldaan te zijn aan elk van de voorwaarden, zodat de vaststelling dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden volstaat om de aanvraag niet in te willigen. Dit betreft geenszins een onmenselijke en vernederende behandeling, temeer van een aanvrager verwacht kan worden dat hij of zij de regelgeving kent en de verzoekende partij aldus op de hoogte dient te zijn van het feit dat aan alle voorwaarden dient te zijn voldaan opdat zij haar echtgenoot in België zou kunnen vervoegen.

Verder kan worden herhaald dat de verzoekende partij niet betwist dat met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon slechts drie loonfiches werden voorgelegd. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven motiveert de verwerende partij op afdoende wijze waarom deze drie zogenaamde loonfiches niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het feit dat de loonfiches zouden zijn opgesteld in de wettelijke vorm weerlegt niet dat zij op aangeven van de verzoekende partij zelf zijn opgesteld nu zij de zaakvoerder is van de bvba L., zoals de verwerende partij correct opmerkt in de bestreden beslissing. De voormelde "loonfiches" worden immers door het sociaal secretariaat opgesteld op basis van de informatie en stukken die de referentiepersoon zelf doorgeeft. Dat deze fiches zouden zijn opgesteld door een sociaal secretariaat dat wettelijk wordt erkend en onderhevig is aan controle en strikte naleving van de sociale wetgeving verandert niets aan dit gegeven. Elke zelfstandige of bedrijfsleider kan in principe simpelweg verklaren zichzelf een bepaald loon uit te betalen. De Raad vestigt er de aandacht op dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen bewijzen van financiële transacties, zoals bijvoorbeeld rekeninguittreksels, heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon-zaakvoerder zichzelf daadwerkelijk maandelijks het vermelde loon zou uitkeren. Bij gebrek aan dergelijke concrete bewijzen kon de verwerende partij derhalve enkel op basis van de voorgelegde "loonfiches" niet nagaan welk bedrag de referentiepersoon werkelijk maandelijks ontvangt. Ofschoon fiches worden opgesteld door een sociaal secretariaat, dient te worden opgemerkt dat de vermelding 'netto' geenszins slaat op het 'loon' zoals dit wel geldt voor loonfiches van werknemers. In casu blijkt uit de fiches dat op het brutobedrag een zogenaamde voorheffing op normale bezoldigingen gebeurde, maar dit leidt er geenszins toe te besluiten dat de netto vergoeding vermeld op de fiches het nettobedrag van de bezoldiging van genoemde persoon betreft. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat de referentiepersoon als bedrijfsleider, dus als zelfstandige, nog sociale bijdragen dient te betalen, die nog niet van het bedrag van de netto vergoedingen zijn afgetrokken. De zelfstandige dient hieromtrent zelf een regeling te treffen, die los staat van de fiches en waaromtrent op de bezoldigingsfiches geen vermeldingen worden opgenomen. De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat de fiches sowieso een reflectie vormen van de economische en financiële realiteit van de bvba en dat de verwerende partij diende te bewijzen dat er sprake is van valsheid in geschrifte alvorens de fiches niet in overweging te nemen. Verder gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk motiveert waarom de fiches van een zaakvoerder zoals in casu voorgelegd niet in overweging kunnen worden genomen als bewijs van het bestaan van afdoende bestaansmiddelen, namelijk omdat zij werden opgemaakt enkel op aangeven van de referentiepersoon zelf.

De verwerende partij kon dan ook terecht vaststellen dat de fiches niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de website van de FOD Binnenlandse Zaken, waar wordt opgesomd welke bewijzen een zelfstandige-gezinshereniger kan voorleggen ter staving van de bestaansmiddelen en waarbij de opsomming onder meer de loonfiches van bedrijfsleiders weergeeft,

merkt de Raad op dat geenszins wordt aangegeven dat het voorleggen van één van de opgenoemde stukken op zich volstaat om te voldoen aan de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verzoekende partij weerlegt dit niet. Bovendien betekent het louter voorleggen van bepaalde documenten geenszins dat de aanvraag sowieso zal worden ingewilligd en dat voldaan is aan genoemde voorwaarde. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij de stukken eerst dient te beoordelen.

De verzoekende partij laat voorts na aan te geven met welk element aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen rekening zou zijn gehouden.

Waar de verzoekende partij suggereert dat de verwerende partij bijkomende opzoekingen had kunnen doen om een duidelijk zicht te krijgen op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon door opvragingen te doen bij de belastingdiensten en de Balanscentrale van de Nationale Bank te consulteren, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure rust op de aanvrager, en dat zij niet van de verwerende partij kan verwachten dat zij zelf actief informatie gaat verzamelen om het dossier van de aanvrager te onderbouwen opdat afdoende bewijzen zouden voorliggen van het bestaan van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. De aanvrager dient zelf alle nodige stukken voor te leggen die een duidelijk beeld geven van de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. In casu voert de verzoekende partij niet aan, noch toont zij aan, dat zij werd belet bepaalde stukken over te leggen. Zij maakt niet aannemelijk in de onmogelijkheid te zijn geweest de nodige stukken met betrekking tot de bestaansmiddelenvoorwaarde voor te leggen.

De verzoekende partij wijst er verder op dat 1 september 2009 de aanvangsdatum is waarop zij zaakvoerder werd van de bvba L. en niet 2 september 2009 zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk zou stellen. Daargelaten de vaststelling dat uit het administratief dossier nergens blijkt of de aanvangsdatum 1 of 2 september 2009 betreft, kan niet anders worden geconcludeerd dan dat er slechts sprake is van een eventuele materiële vergissing, die niet van aard is de determinerende motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger geschetst, te weerleggen. De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zich bezondigt aan een niet toegelaten, persoonlijke interpretatie van wettelijk opgemaakte loonstaten.

In zoverre de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen behoefteanalyse te hebben uitgevoerd, merkt de verwerende partij in haar nota terecht op dat een dergelijke behoefteanalyse zich enkel opdringt indien er bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, quod non in casu.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij beschikt over een woning en een ziekteverzekering, en zij aldus voldoet aan alle andere criteria van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, is haar betoog gelet op het voorgaande niet dienstig. In casu kon de verwerende partij volstaan met de vaststelling dat aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen niet is voldaan om het visum te weigeren.

In zoverre de verzoekende partij een herbeoordeling beoogt van haar dossier, dient te worden herhaald dat de Raad hiertoe in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is.

Waar de verzoekende partij aan haar verzoekschrift en synthesesmemorie nieuwe stukken toevoegt, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met die stukken nu zij er niet van in kennis werd gesteld. De Raad kan gelet op zijn annulatiebevoegdheid geenszins de nieuwe stukken onderzoeken of een nieuwe beslissing nemen rekening houdende met elementen die pas in het kader van het verzoekschrift en de synthesesmemorie worden kenbaar gemaakt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid zou zijn genomen, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht evenmin blijkt. Een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM werd ook niet aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de keuze die een bestuur maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men zich, op zicht van de opgegeven motieven, h afvraagt hoe het bestuur tot het

maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU